

Aleš Mustar

Pesmi

Iskanje navdiha

Otvorjen s celotnim opusom
Shakespear Velikega,
iščem navdih v sterilnem parku vzhodnega velemera,
ki ga vsake toliko iznakazuje
Cigančki, pohabljeni samo zato,
da bi bila njihova tržna vrednost višja,
deložirane babice, katerih vnuki so odvihrali na Zahod
in pozabili poslati denar za najemnino in kruh
in še kaj podobno grdega bi se našlo.
Predrzní golobi letijo tik nad mojo glavo,
v njej vreščijo vrabci,
s starcem na moji levi sinhrono
obračava glave za pomanjkljivo oblečenimi mladenkami,
za novopečenimi dandiji v mokasinih in s prenosnim
računalnikom na ramenih,
za brezrogimi in brezrokimi pohabljenici.
Prevelika doza navdiha si rečem, raje stori kakšno dobro delo,
obrnem glavo in nagovorim starca,
občutim neizmerno samozadovoljstvo,
poosebljam Karitas,
odprem knjigo modrosti na dveh nogah,
poslušam, poslušam ...
Preveč motivov! Preveč navdiha!!!
Saj ne nabiram borovnic!

Preživetvena

Umetnikove prazne obljube
letijo po higiensko neoporečni kuhinji
in se spreminjajo v muhe enodnevnice,
ki umirajo zaradi toplote medle luči.
Na mizi namesto hrane materiali.
Pogodba o avtorskem delu je zašla
v še ne zvezan kazenski spis,
našla je prostor med kazensko ovadbo
in zapisnikom o zaseženih predmetih.
Spis, kdo te bo zvezal?
Bog, jaz ali kazenski senat?
Ugotavljam, da mi je bilo lepše v svinjski kuhinji,
kjer sem z nesnago hranil ščurke
in prebiral knjige, ki so bile še vlažne od poplave,
nastale zaradi mašenja odtočnih cevi,
in so v stanovanju kot ribice v akvariju
plavale fekalije.
Pogodba, pazi se me,
v eni roki držim škarje,
v drugi narodno vrvico.
Umetnik pa govori in govori ...

Randolska

Ata, ko sem danes iskal ciganski raženj,
ki ga je zakrival ponosni plinski trinožec,
sem zagledal oreh, ki ga mama v oporoki nikoli
ni zapustila samozaložniškemu pesniku.
Ali vidiš koliko premore ljudska modrost?
Ko nalagam suho dračje na ogenj in vse tako lepo diši,
znova vidim prizor, ko si šel v krsti v zemljo,
mamo, ki je nezavedno skrbela za umetnost,
pa so proti njeni volji sežgali.
Njej v spomin kurim suho orehovo listje,
danes se mi oči solzijo samo še zaradi dima,
Moja liričnost je šla skupaj s tabo v zemljo.
Otekala je tiste tri dni, ko sem gledal tvoje mrtvo shirano
telo,
ki se ni prav nič napihnilo,

zaradi tega so vaše opravljivke ostale brez priljubljene
teme,
grobarji pa brez fizičnega napora.
Ne vem, kaj je bilo muham ljubega na okostenelem telesu.
Ata, ko so pokopavali mamu,
sem nosil sončna očala,
mama pa nikoli ni prišla do tebe,
saj je za žaro dovolj že pičlih 30 cm globoka jama.
Na parah te je lahko zadnjič prijela za roko,
to pa je bil tudi zadnji melodramatični prizor, ki mi je zvilil
solze.
Ne bom šel na mašo, posvečeno obletnici tvoje smrti,
v roke bom vzel motorno žago,
razrezal oreh, zakuril kres in razkužil zrak,
sežgal vse balastne besede, uničil zadnje klice lirizma.

Romantična 2

Vidiš, da znava biti romantična, draga moja.
Najina sedeža v cerclu sta danes zvečer prazna.
Romeo in Julija igrata sama sebi.
Midva pa pod odejo drug ob drugem,
kot njuna projekcija,
z vrečko čipsa v rokah globoko v želodec
potiskava slabo novico.
Ne obupaj, ljubica moja, prinašalec slabih novic
pri najinih vratih, zagotovo ne bo več pozvonil.
Depra je za druge.
Vid je tako poceni, nekaj sto kilogramov čipsa,
kar pomeni manj kot sto ur nočnega dela
in seveda tudi manj čipsa.
Posledica: Zdrav duh v zdravem telesu.
Ne bom ti več prinašal borovničevih tort.
Raje se privijva eden k drugemu,
potisniva palce globoko v grla in bulimično izbruhajva vse
slabe novice.
Tega, kar imava, nama nihče ne more vzeti. Je to kliše?
Za vid na enem očesu sem zaslužil že prejšnjo soboto.

Polet

Ko je moja osebna zdravnica
pogledala rentgensko sliko mojih reber,
se je zgrozila.
Pelin med rebri!
Potem se je dotaknila moje glave.
V hipu se je napihnil moj ego
in glava je postala balon.
Prijela me je za roko,
skupaj sva poletela proti višavam.
Ona je kot nora delala rentgenske slike angelov,
jaz pa sem si pulil pelin iz reber.

Takrat pa je se je zgodil še en čudež.
Ko je list pelina padel na tla, se je spremenil v opeko
in tako sem začel zidati Babilonski stolp:
kamen na kamen, palača ...
Bil sem pravi podivjani Sizif.
Ko sva prišla do vrha, je zdravnica govorila samo še latinsko,
meni pa je Bog dokončno zavezal jezik.
Podrl me je na zemljo in me priklenil z zapovedmi.
Za vsako zapoved po en par okovov.
O sladko krščansko trpljenje!